

opusdei.org

Wielki Post

"Teksty Św. Josemarii" jest nową sekcją tej strony www. Zaczynamy od tekstów założyciela Opus Dei na temat Wielkiego Postu.

28-01-2014

Przesłanie Jana Pawła II na Wielki Post 2003

W czasie obecnego Wielkiego Postu przypomnijmy raz jeszcze, że chrześcijanin nie może być człowiekiem powierzchownym. Kiedy w pełni jest zajęty swą

codzienną pracą wraz z innymi ludźmi, wśród nawału spraw, napięć, chrześcijanin powinien w tym samym czasie być całkowicie pogrążony w Bogu, ponieważ jest Jego synem.

Usynowienie Boże jest radosną prawdą, pocieszającą tajemnicą. Wypełnia nasze życie duchowe, ponieważ uczy nas zachowania się wobec naszego Ojca niebieskiego, poznawania Go i kochania Go. Wzmacniając nadzieję naszą wewnętrzną walkę, daje nam ufną prostotę cechującą małe dzieci. Więcej: właśnie dzięki usynowieniu Bożemu możemy w miłości i uwielbieniu rozważać wszystkie rzeczy, które wyszły z ręki Boga Ojca Stworzyciela. W ten sposób żyjąc w świecie i kochając świat, prowadzimy życie bardziej kontemplacyjne.

Liturgia Wielkiego Postu nie zapomina o skutkach grzechu Adama w życiu człowieka. Adam nie chciał być dobrym synem Bożym, zbuntował się. Ale też stale słyszymy echo tej *felix culpa* – szczęśliwej winy, o której cały Kościół, napełniony radością, będzie śpiewał w wigilię Niedzieli Zmartwychwstania.

Kiedy czas się wypełnił, Bóg Ojciec posłał na świat swego Syna Jednorodzonego aby ustanowił pokój i odkupił człowieka, *adoptionem filiorum reciperemus*, byśmy wyniesieni do godności synów Bożych i wyzwoleni z jarzma grzechu byli zdolni do uczestniczenia w intymnym życiu Trójcy Świętej. W ten sposób dla tego nowego człowieka wszczepionego w pokolenie synów Bożych stało się możliwe wyzwolenie całego stworzenia z nieporządku poprzez odnowienie wszystkiego w

Chrystusie, który pojednał nas z Bogiem.

Jest więc post czasem pokuty. Jak jednak widzieliśmy w pokucie nie ma nic negatywnego. Wielki post powinniśmy przeżyć w duchu usynowienia, który przekazany nam przez Chrystusa, tętni w naszych duszach. Pan woła nas abyśmy zbliżyli się do Niego i pragnęli żyć tak jak On: Bądźcie więc naśladowcami Boga jako dzieci umiłowane, współpracując pokornie ale żarliwie w spełnianiu Bożego życzenia łączenia tego, co rozdarte, zbawiania co zagubione, porządkowania tego co grzeszny człowiek pozostawił w nieładzie, ukazywania właściwego celu tym, którzy zboczyli z drogi, przywracania Bożej harmonii we wszelkim stworzeniu.

Gdy Chrystus Przychodzi, 65

Czy już starasz się powziąć szczerze postanowienia ? Proś Pana, aby ci

dopomógł podjąć trud życia z miłości do Niego; zaprawiać wszystko w sposób naturalny oczyszczającym aromatem umartwienia; wyniszczać się w Jego służbie bez wystawiania na pokaz, w milczeniu, jak spała się lampka przed Tabernakulum. Jeśli jednak w tej chwili nie masz pojęcia, jak konkretnie odpowiedzieć na impulsy łaski Bożej, to posłuchaj uważnie.

Pokuta oznacza dokładne wykonanie planu dnia, który sobie wyznaczyłeś, choćby ciało się sprzeciwiało, a myśl próbowała uciekać do chimerycznych marzeń. Pokuta polega na wstawaniu ze snu o określonej godzinie. A także na tym, by nie odkładać na później bez uzasadnionych racji tego zadania, które okazuje się trudniejsze czy wymagające więcej wysiłku.

Pokuta polega na umiejętnym pogodzeniu swoich obowiązków

wobec Boga, wobec drugich i wobec siebie samego, tak byś od siebie wymagał, byś znalazł czas na każde zadanie. Czynisz pokutę, kiedy z miłością podporządkowujesz się swemu planowi modlitw pomimo wyczerpania, wewnętrznego chłodu czy niechęci.

Pokuta to traktowanie zawsze z największą miłością innych ludzi, szczególnie tych najbliższych; to okazywanie z największą delikatnością troski cierpiącym, chorym, upośledzonym. To cierpliwe odpowiadanie ludziom uciążliwym lub przychodzącym nie w porę. To zmienianie lub odkładanie naszych planów, kiedy wymagają tego okoliczności, a nade wszystko dobre – i uzasadnione interesy innych.

Pokuta polega na znoszeniu z dobrym humorem tysięcy drobnych przeciwności dnia; na tym, by nie porzucać rozpoczętej pracy, chociaż

odeszła cię początkowa ochota; na spożywaniu z wdzięcznością tego, co zostanie podane do stołu, bez grymasów lub kaprysów.

Dla rodziców i w ogóle dla tych, którzy pełnią misję rządzenia lub wychowania, pokuta polega na upominaniu, kiedy należy, w zależności od natury błędu czy od osobowości tego, kto potrzebuje upomnienia, bez ulegania głupim i sentymentalnym subiektywizmom.

Duch pokuty sprawia, że nie trwamy z uporem przy swych monumentalnych projektach na przyszłość, w których przewidzieliśmy już swoje genialne pociągnięcia pędzla. Jakąż radość sprawimy Bogu, gdy zrezygnujemy ze swoich bohomazów i pacykarskich poczynań, a pozwolimy, by On dodał te walory i kolory, które najbardziej Mu się podobają !

Przyjaciele Boga, 138

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/wielki-post/> (01-04-2026)